

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 663/05
20.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Сретка Јанковића, чланова већа, и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама браниоца опт.АА адв.АБ и браниоца опт. ББ адв. АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Панчеву К. 70/04 од 26.1.2005.године, у седници већа одржаној 20.6.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ а пресуда Окружног суда у Панчеву К. 70/04 од 26.1.2005.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС као саизвршиоци у смислу члана 22. ОКЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци у које казне им се урачунава време проведено у притвору и то опт.АА од 11.7.2002. до 9.10.2002.године а опт.ББ од 12.7.2002. до 9.10.2002.године. Оптужени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате износ од 22.350 динара а на име паушала сваки по 5.000 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Према оптуженом ББ на основу члана 69.ОКЗ изречана је мера безбедности одузимање предмета - пиштоља марке "аа", фабричког броја ааа.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац опт.АА адв. ББ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се иста преиначи у погледу правне оцене дела и одлуке о казни или да се иста укине и врати првостепеном суду , другом већу , на поновно суђење;

- бранилац опт. ББ адв. АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права а из образложења жалбе произилази да првостепену пресуду побија и због одлуке о казни, са предлогом да се иста укине или да се опт.ББ ослободи од кривичне одговорности.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 801/05 од 22.4.2005.године, предложио је да се поводом жалби бранилаца оптужених првостепена пресуда укине и врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је, пошто је поступљено по члану 374. став 2. ЗКП испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП увек пази по службеној дужности, па ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалбе бранилаца оптужених указују.

Супротно жалбеним наводима, изрека побијане пресуде разумљива је и јасна и садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичног дела за која су оптужени оглашени кривим, а у образложењу пресуде о свим чињеницама важним за доношење одлуке дати су довољни и јасни разлози који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, па се неосновано жалбама оптужених првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено па су неосновани жалбени наводи којима се то оспорава.

Правилном оценом одбране оптужених и свих доказа проведених током поступка правилно је првостепени суд утврдио да су оптужени АА и ББ у време, на месту и на начин описан у изреци побијане пресуде, по претходном договору, употребом силе и претње, да ће непосредно напасти на живот и тело оштећеног ВВ, одузели туђе покретне ствари – новац и мобилни телефон у намери прибављања противправне имовинске користи.

Одлучне чињенице везане за време, место и начин извршења предметног кривичног дела, износ новца који је том приликом одузет, као и врсту и тежину повреде коју је оштећени критичном приликом задобио утврђене су пре свега на основу исказа оштећеног ВВ који је детаљно описао начин на који му је одузет новац и мобилни телефон а његов исказ поткрепљен је исказима сведока ГГ и ДД, затим писменим доказима у списима и то записником о увиђају, потврдом о привремено одузетим предметима, отпусном листом Опште болнице у Панчеву и налазом и мишљењем вештака др ЋЋ, као и делимично и одбранама самих оптужених. Стога правилно првостепени суд овакав исказ оштећеног у целости прихвата и следствено томе, правилно, одбране оптужених у делу у коме су у супротности са доказима којима је поклонио веру, оценио као срачунате на избегавање кривичне одговорности.

Првостепени суд је супротно жалбеним наводима детаљно утврдио и описао које радње је сваки од оптужених предузео понаособ при чему за постојање кривичног дела извршеног у саизвршилаштву није неопходно да сваки саизвршилац предузме све радње извршења, што уосталом није ни животни нити могуће, већ је довољно да предузму било коју радњу свесни заједничког деловања а све у циљу извршења заједничког кривичног дела, што је првостепени суд несумњиво утврдио.

Правилан је и закључак првостепеног суда да су оптужени критичном приликом поступали са директним умишљајем јер су свесно и вољно применили силу према оштећеном и од њега одузели новац и мобилни телефон у намери прибављања противправне имовинске користи, па су жалбе бранилаца и у том делу неосноване.

Врховни суд је оценио и остале наводе жалби који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, а у којима браниоци износе своје верзије критичног догађаја и дају сопствену оцену изведених доказа, посебно исказа оштећеног, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптужених према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом противправне делатности оптужених по члану 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, кривични закон је правилно примењен. С тим

у вези првостепени суд је у образложењу првостепене пресуде дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата.

Испитујући, поводом жалби бранилаца , првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, којим околностима је дао адекватан значај и правилно оптужене АА и ББ за извршено кривично дело из члана 168. став 1. у вези члана 22. ОКЗ осудио на казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци са урачунавањем времена проведеног у притвору. Иначе, првостепени суд се у побијаној пресуди непотребно позвао на одредбу члана 42. ОКЗ, с обзиром да је оптуженима, према закону важећем у време извршења дела изрекао казне затвора у границама прописаним тим законом, дакле без ублажавања. По оцени Врховног суда одмерене казне сразмерне су тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптужених и нужне су за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ. Стога су жалбе бранилаца оптужених и у односу на одлуку о казни оцењене као неосноване.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета донета је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ср